

หนังสืออ่านเพิ่มเติม
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

บ้านใหม่ของอร

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๕

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ณ.-

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

เรื่อง

บ้านใหม่ของอร

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๗

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๘.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การตำราของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

๐๒๒๓๗-๕๐๒๒๔๑

๓ 331.69 ๒3-4 : ๕๒๕

๕ 349 ๒

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ และสำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา ๑
ได้ร่วมกันจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง บ้านใหม่ของอร สำหรับชั้นประถม-
ศึกษาปีที่ ๓ - ๔ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้
หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๒๖

(นายบรรจง ชูสกุลชาติ)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

เลขทะเบียน ๐๒๒๓๗ ๕.๑

เลขหมู่ ๓ 331.69 ๒3-4 : ๕๒๕

วันที่ 20 ส.ค. 44

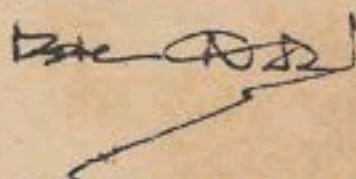
๕ 349 ๒

คำนำ

“บ้านใหม่ของอร” เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สำนักงานศึกษาธิการเขต
เขตการศึกษา ๑ จัดทำขึ้น ตามโครงการของกรมวิชาการที่สนับสนุนให้ท้องถิ่น
จัดทำสื่อการเรียนขึ้นใช้ในท้องถิ่นของตน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
๒๕๒๑ และกระทรวงศึกษาธิการมอบหมาย คุณรัญจวน อินทรกำแหง เป็น
ผู้ตรวจ

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ กล่าวถึงอาชีพต่าง ๆ ของประชาชนในจังหวัด
นนทบุรี ที่คล้ายคลึงกับอาชีพของประชาชนในจังหวัดใกล้เคียง เช่น อาชีพ
ทางการเกษตร อุตสาหกรรม และการค้าขาย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงอาชีพ
พิเศษที่ทำชื่อเสียงให้กับจังหวัดนนทบุรี คือ อาชีพการทำสวนทุเรียน การสาน
แข่งปลา การทำตะลุ่ม การทำพานแว่นฟ้า และการทำจาวตาลเชื่อม ซึ่ง
กรมวิชาการคาดว่าเนื้อหาสาระของหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน
ใช้อ่านประกอบการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔ ได้เป็นอย่างดี

กรมวิชาการขอขอบคุณผู้ร่วมจัดทำ และผู้ตรวจไว้ ณ ที่นี้

(นายกมล สดประเสริฐ)

รองอธิบดี รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมวิชาการ

๓๐ กันยายน ๒๕๒๖

บ้านใหม่ของออส

ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี เช้าวันเปิดภาคเรียน นักเรียนทุกคนตื่นเต้นที่ได้มาโรงเรียนและมีหน้าต่างบานยิ้มแยมแจ่มใส เครื่องแบบนักเรียนที่สวมก็ใหม่ ๆ ทั้งนั้น ต่างส่งเสียงคุยกันเจี๊ยวจ๊าวถึงเหตุการณ์ในระหว่างปิดภาคเรียน ใครไปเที่ยวที่ไหนมา ก็แย่งกันเล่าให้เพื่อนฟังเสียงดังลั่นไปหมด

แก๊ง ๆ แก๊ง ๆ แก๊ง ๆ “ระฆังดังแล้ว” ด้อยพูดขึ้น “ไปเข้าแถวกันเถอะ” ทุกคนเดินไปเข้าแถว ร้องเพลงชาติ และสวดมนต์ด้วยความตั้งใจเป็นพิเศษ แล้วเข้าห้องเรียน

เมื่อนักเรียนเข้านั่งประจำที่กันเรียบร้อยแล้ว ครูสุดาก็เดินมาที่หน้าชั้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“สวัสดีค่ะ นักเรียน ทุกคนคงจะรู้จักครูแล้ว ปีนี้ครูเป็นครูประจำชั้นของพวกเธอ ครูมีเพื่อนใหม่จะแนะนำให้รู้จัก คือ เด็กหญิงอร ซึ่งย้ายติดตามคุณพ่อคุณแม่มาจากกรุงเทพฯ ขอให้ทุกคนปรบมือต้อนรับเพื่อนด้วยค่ะ”

ต้อยหันไปยิ้มกับดาว “เพื่อนใหม่ของเราน่ารักนะ ชื่อแปลกดีด้วย”

“นั่งใกล้เราด้วยสิ” ดาวพูด

ถึงเวลาพักกลางวัน ต้อยและดาวชวนอรไปรับประทานอาหารด้วย

“เธอเคยมาเที่ยวจังหวัดนนทบุรีไหม” ดาวถาม

“ไม่เคยเลยจ๊ะ” อรตอบ “ได้ยินชื่อเสียงว่ามีทุเรียนอร่อยมาก และเมื่อก็ผ่านตลาดเห็นมีทุเรียนขายมากมายจริง ๆ”

“เธอเข้าใจถูกแล้ว” ต้อยพูดขึ้น “ถ้าเธอสนใจ วันหยุดฉันจะพาเธอไปเที่ยวสวนทุเรียนที่บ้าน เธอคงชอบ”

“ดีจริง ฉันอยากให้ถึงวันนั้นเร็ว ๆ” อรพูด ดวงตาเป็นประกาย “คุณแม่คงอนุญาตให้ไปแน่ ๆ”

ทุเรียนพันธุ์ต่าง ๆ

หอนาฬิกา จังหวัดนนทบุรี

บ้านของต้อย อยู่ที่ตำบลบางไผ่ อำเภอเมืองนนทบุรี ต้อยนัดให้อรและดาว มาพบกันที่หอนาฬิกา กุ้งและเจี๊ยบขอตามไปเที่ยวด้วย ทุกคนต่างดีใจเมื่อพบกัน อรรู้สึกตื่นเต้นมากกว่าคนอื่น ๆ จึงถามต้อยด้วยความอยากรู้ “ใกล้จะถึงบ้านเธอหรือยังจ๊ะ”

“ยังจ๊ะ เราต้องลงเรือต่อไปอีก” ต้อยพูด

“เธอเคยนั่งเรือค่วนจากกรุงเทพฯ มาจังหวัดนนทบุรีไหม”

กุ้งถามอร

“ไม่เคยเลย แต่รู้ว่านี่คือแม่น้ำเจ้าพระยา” อรตอบ

เรือควนเจ้าพระยา

“ถูกแล้ว” ต้อยอธิบายต่อ “แม่น้ำเจ้าพระยาช่วยให้คน
จังหวัดนนทบุรีมีอาชีพจับปลาและสัตว์น้ำจืดอื่น ๆ และทำกันแทบทุก
อำเภอ นอกจากนี้ยังมีการเลี้ยงปลาและสัตว์น้ำจืด เช่น ปลาช่อน
ปลาดุก ปลาดู ปลาตะเพียน ปลาสวาย ปลานิล กุ้งก้ามกราม และกบ”

บ้านของต้อยอยู่ริมแม่น้ำ เย็นสบายน้ำอยู่มาก ด้านหลังบ้าน
เป็นสวนทุเรียน อร์ดินแดนที่เห็นทุเรียนแต่ละต้นมีผลห้อยย้อย จน
ต้องเอาไม้ค้ำไว้ไม่ให้กิ่งหัก

“ทำไมทุเรียนบางต้นลูกของมันจึงมีรูปร่างไม่เหมือนกัน”

อรสงสัย

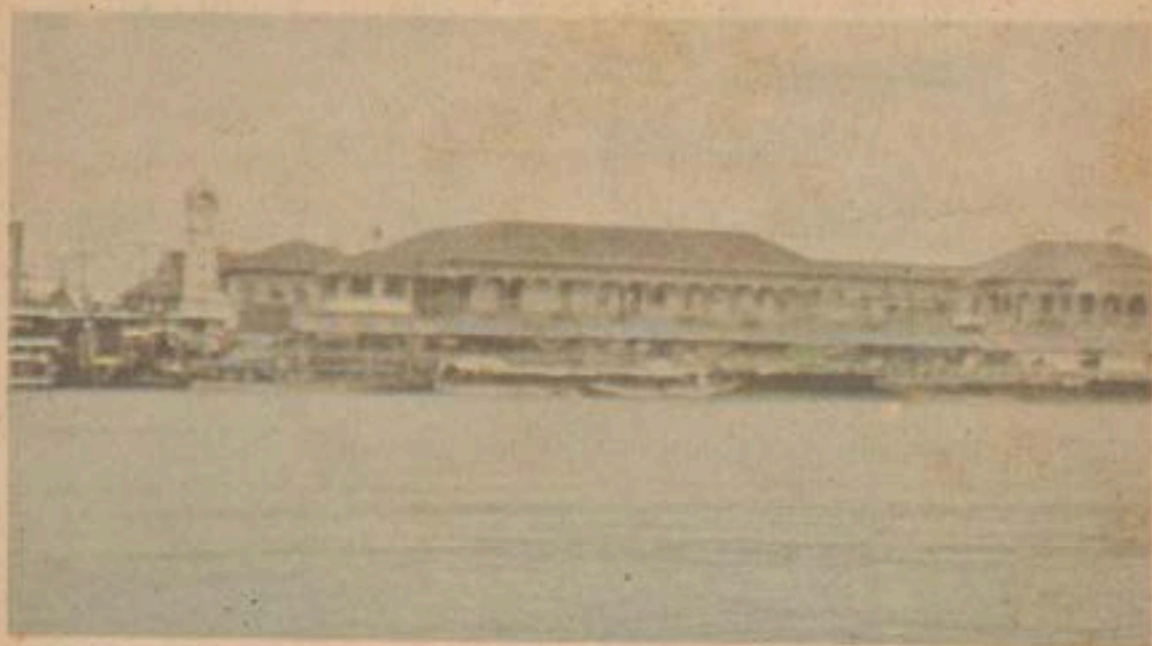

การจับปลาด้วยขอ

“มันคนละพันธุ์กันนี่” กุ้งช่วยอธิบาย “ต้นนั้นชื่อว่าก้านยาว
ต้นนี้ชื่อว่ารวง แล้วยังมีพันธุ์อื่นอีก เช่น ชะนี หมอนทอง กบ
กระดุม สาวชม”

สวนทุเรียน

แม่น้ำเจ้าพระยา

“น้ำในท้องร่องนี้ก็มาจากแม่น้ำเจ้าพระยา” เจียบพูดเสริม “เราได้อาศัยน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาช่วยในการเพาะปลูกมาก เช่น ทำสวนผลไม้ ทำสวนดอกไม้ และทำนา สวนผลไม้ที่ทำ นอกจากทุเรียนก็มีส้ม มะพร้าว มะม่วง กล้วย กระท้อน มะไฟ ชมพู ทำกันมากที่อำเภอเมืองนนทบุรี อำเภอบางกรวย ในท้องที่สองอำเภอ นี้ ยังมีอาชีพทำสวนดอกไม้อีกด้วย เช่น ปลูกกุหลาบ เยอบีรา กล้วยไม้ และหน้าวัว ส่วนการทำนา ซึ่งเป็นอาชีพหลักและเก่าแก่ของจังหวัด ทำกันมากที่อำเภอไทรน้อย อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางบัวทอง และอำเภอบางกรวย”

“ฉันรู้ว่าที่อำเภอปากเกร็ดบางแห่งก็ทำนามากเหมือนกัน” ดาวพูดต่อ “บ้านฉันอยู่ที่อำเภอปากเกร็ด วันหลังไปเที่ยวซี” เจียบชวน “มีอะไรให้ดูหลายอย่างทีเดียว”

“เที่ยงแล้ว ไปกินข้าวกันเถอะ” ต้อยบอก “ป่านนี้คุณแม่ฉัน
คงรอแล้ว” ทุกคนเห็นด้วยกับคำชวนของต้อย

“โอ้โฮ! ขนมหิน แกงไก่ น่ากินจัง” กุ้งพูดอย่างตื่นเต้น

“ยังมีผัดยอดผักอีกด้วย ผักนี้ส่งมาจากกรุงเทพฯ หรือจะ
ยังสดอยู่เลย” อรถาม

“ไม่ใช่หรอก” ต้อยรีบตอบ “ผักนี้ส่งมาจากอำเภอบางบัวทอง
และอำเภอไทรน้อย สองอำเภอนี้มีการทำสวนผัก และเลี้ยงสัตว์
พวกเป็ด ไก่กันมาก การเลี้ยงหมูก็มีบ้าง แต่เลี้ยงกันมากในเรือนจำ
กลางบางขวาง ซึ่งอยู่ใกล้ตัวจังหวัด”

การทำนา

การทำสวนผัก

หลังจากกินอาหารเสร็จ คุณแม่ของตั๋ยก็ฉีกทุเรียนให้เป็นของหวาน ทุเรียนหมอนทองมีรสหวานมัน อรดีจิตใจของมันมาก เธอรู้สึกว่ นอกจากความสนุกสนานที่ได้รับแล้ว ยังได้รับความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชีพของจังหวัดนนทบุรีเพิ่มขึ้นอีกมาก ตลอดจนได้เห็นประโยชน์และความสำคัญของแม่น้ำเจ้าพระยาด้วย

เช้าวันจันทร์ เมื่อเข้าห้องเรียนแล้ว ครูสุดาได้ให้นักเรียน
ออกมาเล่าข่าวและเหตุการณ์ อรียกมือรับอาสาทันที ครูสุดาจึงยิ้มด้วย
ความพอใจ

“ดีมากอ” ครูสุดาชม “ถึงแม้จะเป็นนักเรียนใหม่ ก็
มีความกล้าแสดงออก ขอให้เพื่อน ๆ ปรบมือให้อรหน่อยค่ะ”

อรยิ้มแล้วเริ่มต้นเล่าเรื่องที่ไปเที่ยวบ้านของต้อยให้เพื่อน ๆ
ฟัง ทำให้เพื่อนคนอื่น ๆ ได้รับความรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ของชาว
นนทบุรี และเห็นความสำคัญของแม่น้ำเจ้าพระยา

เย็นวันศุกร์ ก่อนโรงเรียนเลิก เจียบย้ำถึงการนัดหมายไป
เที่ยวบ้านอีกครั้ง และแจ้งให้เพื่อนรู้ว่า น้ำเล็กซึ่งเป็นเจ้าของโรงงาน
อุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา ที่อยู่ข้างวัดกลาง อำเภอปากเกร็ด ยินดีให้
เด็ก ๆ ไปชมโรงงานของเขาได้ เพื่อนทุกคนดีใจ แต่ต้อยขอตัวไม่ไป
เที่ยวบ้านเจียบในวันรุ่งขึ้น เพราะต้องไปเยี่ยมคุณตาคุณยาย

เมื่อถึงวันเสาร์ เจียบรีบมาที่โรงงานของน้ำเล็กแต่เช้า
น้ำเล็กใจดีขับรถไปรับเพื่อน ๆ ให้ที่ตัวจังหวัด ระหว่างทางอรสนใจ
ซักถามถึงโรงงานเครื่องปั้นดินเผา น้ำเล็กจึงอธิบายให้ฟังว่า การทำ
เครื่องปั้นดินเผาในปัจจุบันได้นำเครื่องจักรกลมาช่วยผ่อนแรง นับตั้งแต่
การผสมดินไปจนถึงการปั้นจากหุ่น ทำให้การผลิตรวดเร็วขึ้นมาก
และยังเสริมอีกว่า นอกจากโรงงานเครื่องปั้นดินเผาในจังหวัดนนทบุรี
แล้วยังมีโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ อีกมาก โดยเฉพาะในเขตอำเภอเมือง

โรงงานอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา

เครื่องปั้นดินเผาชนิดต่าง ๆ

และอำเภอปากเกร็ด เช่น โรงงานสุรา โรงงานน้ำอัดลม โรงงาน
ทำน้ำแข็ง โรงงานผลิตน้ำมันพืช โรงงานทอผ้า โรงงานตัดเย็บเสื้อ
กางเกงสำเร็จรูป โรงงานผลิตปูนปลาสเตอร์ โรงงานทอกระสอบ
และโรงงานไม้แปรรูป

ขณะนั้น รถแล่นผ่านโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า มีคนงาน
สวมเสื้อผ้าสีเดียวกันยืนจับกลุ่มคอยเวลาเช้าทำงาน น้ำเล็กบอกกับ
เด็ก ๆ ว่า “หลานเห็นไหมผลพลอยได้จากโรงงานอุตสาหกรรมประมาณ
๓๕๐ โรงในจังหวัดนนทบุรี ทำให้พลเมืองจังหวัดนนทบุรี มีอาชีพ
รับจ้างตามโรงงานเป็นหมื่น ๆ คน ช่วยให้คนที่ว่างงานมีงานทำ”

“เขาต้องเรียนจบชั้นอะไรคะ” กุ้งถามน้ำเล็ก

“ถ้าไม่ต้องใช้ฝีมือ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ก็
คงพอ” น้ำเล็กตอบ

“ใครอยากจะทำบ้างล่ะ น้ำจะฝากให้” พวกเด็กอมยิ้ม
ไปตาม ๆ กัน

รถแล่นมาถึงซอยแห่งหนึ่งของอำเภอเมือง น้ำเล็กรีบ
บอกว่า “ตรงนี้เรียกว่า ตำบลท่าทราย มีอาชีพน่าสนใจอาชีพหนึ่งคือการ
สานแข่งปลาทุ ซึ่งทำจากไม้ไผ่เนื้ออ่อน นำมาจักเป็นแผ่นบาง ๆ แล้วจึง
นำมาสาน ส่งไปขายกรุงเทพฯ และจังหวัดชายทะเล ทำรายได้ได้ดีทีเดียว”

“ทำแข่งปลาทุนะหรือคะ” อรถามด้วยความแปลกใจ

“ใช่จ้ะ การสานแข่งปลาทุ เป็นอาชีพหนึ่งที่เหมาะสำหรับ
แม่บ้าน เพราะทำได้ทุกโอกาส แม้ในยามว่างจากการดูแลบ้านและ
เลี้ยงเด็ก นอกจากนี้ทุก ๆ คนในครอบครัวก็ยังช่วยกันทำได้” น้ำเล็ก
ตอบพร้อมกับเสริมว่า

การสานแข่งปลา

“ยังมีการอุตสาหกรรมอีก
อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นอาชีพที่น่าสนใจ
ส่นุน เพราะเป็นการรักษาคุณค่า
ทางศิลปวัฒนธรรมของไทยไว้
เป็นอาชีพเก่าแก่ที่มีการถ่ายทอด
สืบต่อเฉพาะในวงศ์ตระกูล คือ การ
ทำตะลุ่ม ซึ่งเป็นภาชนะมีเชิง
สำหรับใส่ของแทนถาดหรือพาน
ทำด้วยหวายล้วน ๆ และการทำพาน

แว่นฟ้า ซึ่งทำด้วยหวายและไม้ทองหลางประกอบกัน แล้วฉีกด้วย
กาวขึ้นเป็นรูปตะลุ่มหรือพานแว่นฟ้า แล้วส่งไปที่ร้านในกรุงเทพฯ
เพื่อลงรักปิดทอง คือเอารักทาให้เหนียวแล้วปิดทอง หรือติดกระຈก
หรือประดับมุก ทำกันมากที่อำเภอบางใหญ่ วันนี้เราคงไม่มีโอกาส
จะได้ไปดู”

การทำพานแว่นฟ้า

พานแว่นฟ้าชนิดต่าง ๆ

น้ำเล็กจอตรถที่หน้าโรงงานเครื่องปั้นดินเผา อรมองเห็น
กระถางต้นไม้ โอ่ง หม้อ และครก วางเรียงรายอยู่มากมาย น้ำเล็กเล่า
ให้ฟังว่า “นอกจากที่อำเภอปากเกร็ดแล้ว ที่ตำบลบางตะนาวศรี อำเภอ
เมืองนนทบุรี ก็มีการทำอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาด้วย และได้
ปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้น โดยใช้เครื่องจักรกลเป็นเครื่องผ่อนแรง
สามารถผลิตออกมาได้มากขึ้น”

เด็ก ๆ ฟังน้ำเล็กเล่าอย่างเพลิดเพลิน และเมื่อน้ำเล็กบอกว่า
จะแจกหม้อข้าวหม้อแกงเล็ก ๆ ให้ไปเล่นคนละชุด ต่างก็ร้องขึ้น
ด้วยความดีใจ

“ไปกันหรือยัง” เจ็บชวนเพื่อน ๆ “เดี๋ยวจะสายมาก” ทุก
คนขอบคุณและลา น้ำเล็ก แล้วหอบหม้อข้าวหม้อแกงด้วยความระมัด
ระวัง

การทำเครื่องปั้นดินเผา

บ้านของเจียบ ต้องนั่งเรือหางยาวเข้าไปในคลองบางบัวทอง “ทุกบ้านมีงานอะไรกันนี่” อรุณานด้วยความแปลกใจ “ทำครัวกันใหญ่เลย” เจียบหัวเราะเสียงดังเพราะขำอร

“ไม่ได้มีงานอะไรหรอกจะ แกวนี้มีอาชีพอยู่อย่างหนึ่ง คือ ทำจาวตาลเชื่อมขาย เธอเห็นเล้าข้าง ๆ บ้านนั้นไหมล่ะ รู้ไหมว่า เล้าอะไร” อรไม่ตอบ ได้แต่ทำหน้าสงสัย เจียบจึงอธิบายต่อว่า “เขากันรื้อเพื่อเพาะจาวตาล เธอสังเกตดูซิแกวนี้มีต้นตาลทั้งนั้น เขาจะเอาลูกตาลที่สุกไปแช่น้ำให้เปลือกเน่า แล้วเอาเมล็ดตาลขึ้นมากองไว้บนบกผึ่งแดดให้แห้งทั้งไว้ เม็ดตาลก็จะงอกเป็นจาวจนเต็มเม็ด แล้วก็กะเทาะจาวตาลออกมาเชื่อม เรียกว่าจาวตาลเชื่อมยังงี้ล่ะ เตียวถึงบ้านนั้นจะไปซื้อมาให้กิน”

การกะเทาะจาวตาล

จาวตาลที่กะเทาะแล้ว

บ้านของเจี๊ยะอยู่ริมคลอง และด้านหลังเป็นสวนผลไม้เช่นเดียวกับบ้านของต้อย ทุกคนเข้าไปทำความเคารพคุณพ่อคุณแม่ของเจี๊ยะ ท่านใจดีมาก ให้เจี๊ยะพาเพื่อน ๆ ไปเก็บชมพู่ในสวน นอกจากชมพู่แล้วยังมี มะปราง ส้มโอ และทุเรียน

“ผลไม้เหล่านี้ส่งไปขายที่ไหนจะ” อรغام

“ส่วนมากไปขายที่ตลาดจังหวัดนนทบุรี” เจี๊ยะตอบ

“ฉันเห็นแล้วละ ที่ตลาดนั้นมีของขายมากมาย คนขายก็มาก คนซื้อก็มาก อาชีพค้าขายคงจะทำรายได้ให้กับคนจังหวัดนนทบุรีได้เหมือนอาชีพทำนา ทำสวน ทำอุตสาหกรรม และอาชีพอื่น ๆ นะ” อรพุด เจี๊ยะพยักหน้ารับ

ตลาดผลไม้จังหวัดนนทบุรี

เจี๊ยบพาเพื่อน ๆ มานั่งเล่นที่ท่าหน้าบ้าน อรมองดูเรือที่
พายผ่านไปมา บางลำขายอาหาร บางลำบรรทุกผลไม้ไปขาย มอง
ไปฝั่งตรงข้ามเห็นสวนผลไม้เขียวชอุ่ม ทำให้เกิดความคิดว่าจังหวัด
นนทบุรีนี้ช่างมีความอุดมสมบูรณ์ น่าอยู่น่าสบาย คุณพ่อคุณแม่ท่านคิด
ไม่ผิดที่ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดนี้

คณะผู้จัดทำ

นายจง พุ่มเพชร	นายสุทิน	ชรินทร์วรคุปต์
นายธรรมรัตน์ รัมมอนด์	นางประนอม	ธนศิลป์
นางเอื้อนทิพย์ ชะอู่่ม	นางศิริรัตน์	เลาวพงษ์
นางเกษมสุข ไตติลานนท์	นางสุวรรณ	ลพพงษ์
นายมานิตย์ เนื่องรักษา	นายทองคำ	พินัทธี
นายวิโรจน์ อนันต์วัฒนวงศ์	นางศรัทธา	ไกรโสภณ
นางนิภา ชนะสิทธิ์	นางสาวสุนันท์	สาเงิน
นายทองหล่อ สุวรรณชาติ	นายชาติชาย	ปั้นเหน่งเพชร
นายสมบัติ กรุดจันทร์	นายประชา	เนตรดา

กรรมการผู้ตรวจ

คุณวิญจวน อินทรกำแหง

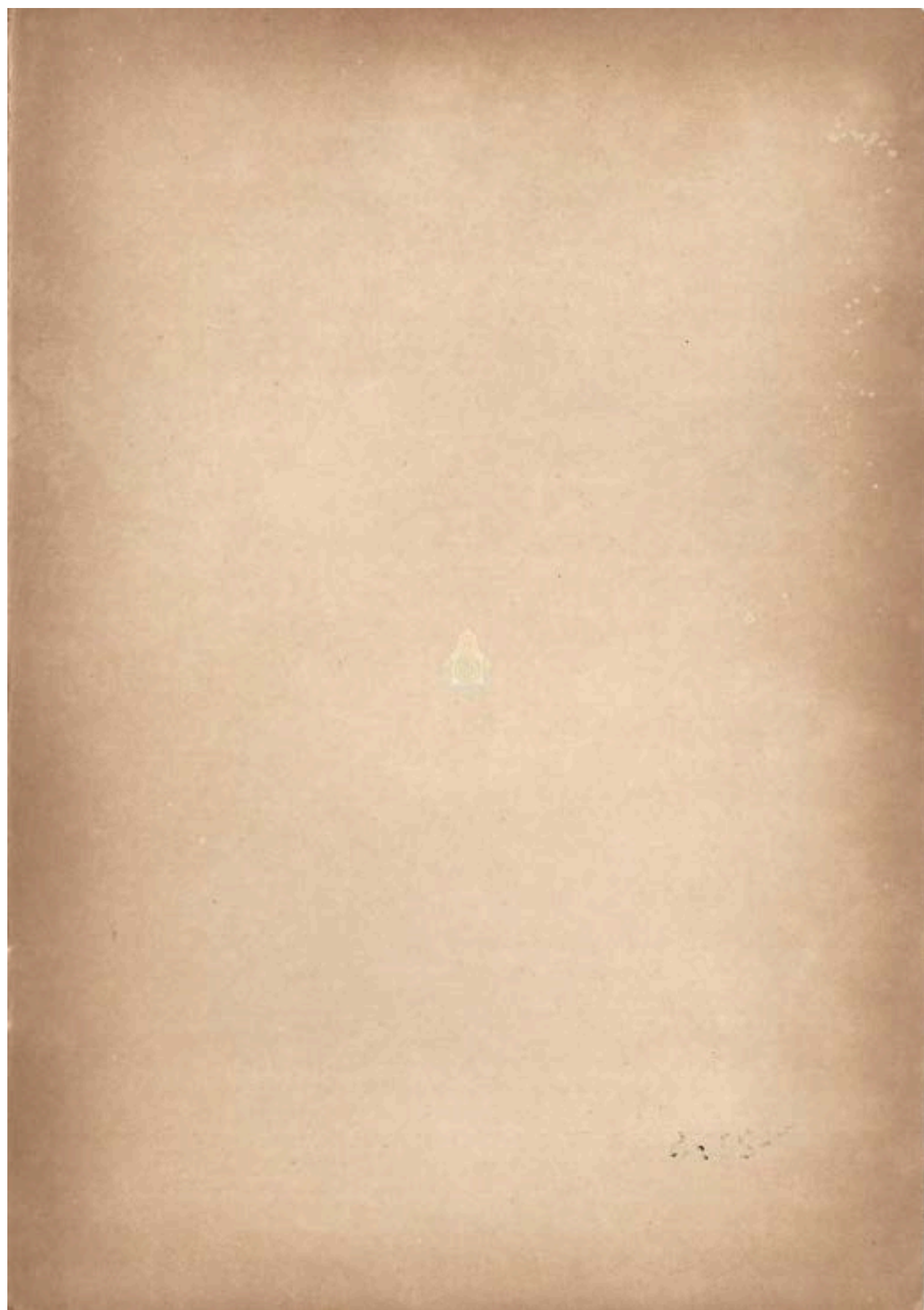
คณะบรรณาธิการ

นางเพชรภรณ์ รื่นรมย์
นางรัตนา ภาชาฤทธิ์
นางสาวฉวีวรรณ สุขสมจิตร

ผู้จัดทำภาพประกอบ

หน่วยศึกษานิเทศก์ (จังหวัดนนทบุรี) สำนักงานศึกษานิเทศก์เขต
เขตการศึกษา ๑

เลขที่

2174

พิมพ์ที่โรงพิมพ์สุทธาสถาปนารั้ว

นายกำธร สกตรกุล ผู้พิมพ์ผู้พิมพ์

๓๓๗ : ๒๖ - ๒๗ (๑)